

Gréta M. Rohal'ová, 17 rokov

Novembrová noc

V moderne zariadenej vyšetrovacej miestnosti vládlo mŕtvolné ticho. Celá stanica praskala vo švihoch. Všade sa motala polícia a agenti, ktorí pracovali na oddelení vražd. Všade až na vyšetrovaciu miestnosť. Za kovovým stolom oproti zrkadlu sedela na stoličke z bieleho dreva a kovu mladá žena. Tmavohnedé vlasy mala vo vysokom drdole, z ktorého naschvál vypadávali pramene. Ofínu zostríhanú do tváre si upravila už po druhýkrát a úzke, obdĺžnikové okuliare na čítanie si zložila z koreňa nosa. Položila ich na stôl pred seba. Sivú mikinu si v nervózných tikoch uhladila a zhodila z neho neviditeľnú špinu. Na nepohodlnej stoličke sedela už vyše pol hodiny a po desiatich minútach si uvedomila, že oba rukávy mala špinavé od pizzovej omáčky a masné od syra. Rukávy si vyhrnula ku laktom a dúfala, že si toho nikto nevšimne. Po ďalších desiatich minútach si všimla, že sivé tepláky sú špinavé tiež a v hlave už zvädzala vnútorný boj o to, aby poprosila agentku Roselovú či by ju azda nemohla pustiť domov prezliecť sa do niečoho viac na úrovni, čo by sa na jej postavenie študentky práva patrilo. Nakoniec si však zahryzla do jazyka a nechala to tak. I tak by ju nepustili. Po ďalších desiatich minútach sa už začala nudiť. Ak by jej nezobrali mobil, mohla zavolať mame a vysvetliť jej ten náhle zrušený video hovor. Uistila by ju, že sa má fajn a to nedorozumenie okolo polície a jej odvedenie na policajnú stanicu, je v skutočnosti len jedno veľké nedorozumenie. No minúty plynuli a mladá študentka práv sa už začala nudiť a hlad jej viac dráždil nervy.

„Slečna Bramanteová, prepáčte za to zdržanie. S kolegami sme mali istý problém s dôkazmi.“ Efsun Bramanteová sa pozrela na klasické náramkové hodinky. Bola tam už pol hodinu. Pomaly začínala byť hladná a smädná a zajtra, vlastne už o niekoľko hodín, musela vstávať na prvú prednášku. Mala ich mať päť. Čakali ju dva testy a jedna prezentácia. Potrebovala sa vyspať. „To je v poriadku. Môžem ísť domov?“ Veľké zlatohnedé oči upriamila na detektíva Rafaela Santosa. Na krátky moment sa zahľadel na ňu svojimi blankytno modrými očami. Efsun nabehli zimomriavky. Detektív Rafael Santosa sa ako mačka hrajúca sa s myšou usmial. „Nie, slečna Bramanteová. Potrebujeme vás tu.“ Efsun sa pomrvila na stoličke. „Prečo?“ Detektív Santosa zaryte mlčal. „Dobre, mohla by som aspoň poprosiť o pohár vody?“ Detektív Santosa prikývol a odišiel. Po pár minútach sa vrátil s plastovým pohárom vody. V momente, kedy sa ho dotkla ňou prebehol mráz. Stuhla. Známy pocit sa jej usadil na plecía a jej pl'úca sa ocitli v klietke. „Slečna Efsun, deje sa niečo?“ Detektív Santosa sa zvedavo zahľadel na Efsun. Tá pokrútila hlavou a obsah pohár, príjemnú studenú vodu, vypila na jeden glg. No v ústach mala i napriek tomu sucho. Sucho ako v púšti. „Nie. Nič sa nedeje. Len, mala som taký zvláštny pocit.“ Detektív Santosa preniesol váhu dopredu na stoličke a na stôl položil spis.

„Čí je to spis?“

„Váš, slečna Efsun.“ Mal pokojný hlas. Hovoril vyrovnané a Efsun to naháňalo strach. „Prečo tu je môj spis?“ Efsun si uvedomovala, že kladie jednu hlúpu otázku za druhou, no teraz jej to bolo jedno. Efsun mala pocit, že jej svet sa rozpadáva na kusy. Vedela, čo príde.

„Nuž, slečna Efsun, presne v tento deň pred rokom ste tu boli tiež. Pamätáte si prečo?“ Efsun pokrútila hlavou. Klamala. Presne vedela, na čo naráža. Nechcela si to pamätať. Detektív Santosa sa jej pozrel do očí. „Boli ste korunnou svedkyňou vraždy. Zabili vtedy vašu najlepšiu priateľku Serenu Belianovú a vás takmer ubili na smrť.“ Efsun prehltna naprázdno. Len matne si pamätala na to, čo sa udialo po vpáde neznáameho muža do ich bytu. No obraz nehybného, krvácajúceho tela Sereny, mala pred očami. Pred očami sa jej odohrala spomienka. Sedela presne v tejto vyšetrovacej miestnosti v oblečení od krvi. Na rukách mala nezmytú krv. Hruď sa jej rýchlo dvíhala v panickom plači. Plakala za svojou najlepšou priateľkou, no nie? No nie? „Spomínate si, slečna Efsun?“ Bezducho prikývla. „Chceme vedieť, čo si z tej noci pamätáte.“ Efsun zodvihla lesknúce sa oči. Slzy mala na krajíčku. „Nepamätám si.“ Hlesla. Klamala. Nechcela spomínať na to, čo sa stalo. Jej výraz a to ako neisto a nervózne sa zhrbila pripomínalo malé dieťa, ktoré niečo spravilo, ale nevedelo čo a dostalo za to veľký výprask.

„Naozaj?“ Detektív Santosa sa na ňu skepticky zahľadel. Neveril jej. Vedel, že klame. No chcel vedieť, prečo?

„Úprimne, ak mám povedať pravdu, slečna Efsun, neverím vám. Viem, že si na to pamätáte. A rovnako tak chápem, že si na to nechcete spomenúť, no musíme dostať vraha Sereny. Určite chcete to isté.“ Efsun neisto prikývla. Zavrela oči. „Chcem aby ste mi všetko opisovali nahlas a zreteľne akoby sa to dialo teraz.“ Efsun sa prikývla. Nebola si istá či chce odhaliť to krvavé tajomstvo Novembrovej noci. No nemala inú možnosť. „Odkiaľ mám začať?“

„Od vášho príchodu do bytu.“ Efsun sa nadýchla. „Kráčam po schodoch. V ruke držím kľúče. Prichádzam ku dverám a odomknem ich. Posadím sa na taburetku a vyzujem sa. V byte je cítiť Serenin levanduľový sprej proti zlu. Kúpila ho u nejakej šarlatánky. Vchádzam do obývačky. Serena sedí rozvalená na gauči a je pizzu. Má na sebe čierne tielko a sivé tepláky. Napcháva sa, a keď sa pozrie na mňa usmeje sa. Tepláky má špinavé od fariieb. Určite celý deň strávila maľovaním pre klienta. Cítim studený prievan. V obývačke je otvorené okno, ktoré je nad pohovkou. Serena má nohy položené na konferenčnom stolíku pred pohovkou. V telke beží náš oblúbený sitkom. Pozeráme ho každý štvrtok a vždy pri tom jeme pizzu.“ Uškrnula sa. „Usmejem sa na ňu a sadnem si vedľa nej. Do ruky zoberiem sivý porcelánový tanier a naberiem si naň pizzu. Nerozprávame sa. Mlčky sedíme vedľa seba. Niekedy uprostred tretieho diela sa ozve hlasné zabúchanie na dvere. Serena sa preberie z polospánku a udrie do mňa lakťom aby som šla otvoriť dvere. No ja ju odignoujem.“ Prudko otvorila oči. Efsun vyschlo v ústach. Vždy, keď spomínala na túto časť zachvátili ju výčitky. Ak by sa postavila a otvorila ona, Serena by tu teraz bola. „Pokračujte.“ Vyzval ju detektív Santosa. Postrehla ako sa pohodlnejšie usadil. Na chrbte jej nabehli varovné zimomriavky. Bála sa. No bol predsa detektívom. Ochranca zákona. S ním sa nemala čoho báť. Zatvorila oči a pokračovala. „Serena vstane aby otvorila dvere. Vlasy ma strapaté. Chrbtom dlane si súcha oči a predtým ako prejde na chodbu, moje papuče zodvihne a položí ich pred pohovku.“ Zarazila sa. Efsun otvorila jedno oko a všimla si, že detektív Santosa mal taktiež privreté oči a na tvári spokojný úsmev. Vydesene sa pozrela na zrkadlo, ktoré oddeľovalo pozorovaciú miestnosť, v ktorej nikto nebol. Rýchlo zavrela oči a pokračovala skôr, ako si stihol všimnúť jej znervóznenie. „Keď Serena otvorí dvere, dnu vojde muž. Je mladý a fešák. Serena sa na neho vydesene pozrie, a keď sa muž pozrie na mňa, venuje mi desivý úsmev. „Túto chcem,“ pohne sa ku mne, ale ja som príliš unavená aby som sa vydrala na nohy a utekala. Serena vidí aká vystrašená som a zaútočí na muža. Udrie ho a nahlas začne kričať aby zobudila susedov. Muž sa postaví a vojde do svetla televízie. Predtým som ho nevidela, Serena musela zhasnúť. Muž sa priblíži...“ Efsun prudko otvorila oči. Srdce sa jej rozbúchalo a na koži sa jej usadil odporný pocit, ktorý naposledy cítila v ten večer. Stiahol sa jej žalúdok. Prišlo jej zle. Bude vracať. Nadýchla sa nosom. *Nemohla to byť pravda.* Hovorila si v duchu. Efsun vedela, že sa nemýli. Mala výbornú pamäť. Len vďaka nej sa zvládala učiť na skúšky z práva. Nechcela tomu veriť. Nechcela. Stál tam on. Detektív Santosa, o ktorom teraz pochybovala, že bol pravým detektívom. „Jeho tvár je rozmazaná. Nedokážem si na ňu spomenúť.“ Detektív Santosa sklamane otvoril oči. „To si ma sklamala, Efsun.“ Postavil sa. Krokom lovca prešiel ku Efsun a ona už nedokázala zamaskovať paniku ani strach. Vedela, že ju prekukol. V hlave mala toľko otázok. *Prečo? Prečo Serena? Prečo ony? Ani jednu sa neodvážila povedať nahlas. Chcela vstať. Chcela odísť. Utiect' a na celú vec zabudnúť.* Detektív Santosa na ňu vytiahol zbraň. Poloautomatický Colt 1911. Stuhla. Namieril na ňu zbraň. „Viem, že si-si na mňa spomenula, Efsun. Si zlá herečka.“ Efsun ovládla panika. Obzerala sa po malej vypočúvacej miestnosti a hľadala únik. Nikde nebol. Už nemalo význam pretvarovať sa. „Prečo ja? Prečo Serena?“ Detektív Santosa, ktorý bez pochyb nebol detektív odistil zbraň. „Páčila si sa mi. Bola si taká múdra a tvoje argumenty boli také vyspelé. Nebol som jediný, koho si na prednáške právničky Karolovej ohúrila.“ Pousmial sa a pohľadom po nej prešiel zhora na dol. „Nehovoriac o tom, že brunetky ma naozaj priťahujú.“ Uškrnul sa ako vlk. „A čo sa týka Sereny, tá hlupaňa bola mojím pasákom. Mala za úlohu zohnať mi dve brunetky. Jednu pre mňa a druhú pre môjho kamaráta. Môj kamarát s tou svojou obeťou bol spokojný, no ja nie. A potom som stretol teba. Chcel som ťa mať pre seba. No tá hlúpa blondína sa mi vyhrážala, aby som na teba ani len nemyslel. Bola ochotná ochrániť ťa a mňa udat'. Bola to obyčajná hlupaňa.“ Zasmial sa. Efsun sa na neho zamračila. „Serena nebola

hlúpa blondína.“ Vyštekla a to Rafaela Santosa prinútilo prestať sa smiať. Efsun využila príležitosti a rozbehla sa ku dverám. Santosa sa jej postavil do cesty. Strčil do nej a ona si udrela chrbát o studenú stenu. Oči jej na zlomok sekundy padli na kameru a potom na Santosu. „Je vypnutá. Postaral som sa o to.“ Efsun niečo prebehlo mysl'ou. Nápad. Santosa nevedel až tak dobre čítať v ľuďoch ako Efsun. „Takže si ju zabil. Lebo ma chcela ochrániť.“

„Chcela mi ťa zobrať! Ja som ťa musel mať. Musela si byť moja.“ Vystrel ruku a pohladil ju po líci a za ucho jej zastrčil prameň vlasov. „Tá sprostá Serena si za to mohla sama. Mohla si za ti sama, že som ju zabil! Ak si nemohla byť moja, tak nikoho!“ Zvrešťal. Jeho hysterický výbuch poslúžil Efsun ako jeho vlastné rozptýlenie. Odstrčila ho a vrhla sa ku dverám. Silne do nich koplá. Santosa vystrelil a guľka prestrelila dvere. Vyšla sa jej. Zaútočila na prekvapeného Santosu a podarilo sa jej vytrhnúť mu zbraň. Koplá ho do brucha a rýchlo udrela do tváre a postavila sa ku stene vedľa dveri. Počula ako sa blížia policajti. Pozrela sa na Santosu. Panika a strach sa jej z tváre stratili lusknutím prsta. Teraz tam už ostala len chladná ľahostajnosť. „Naozaj si-si myslel, že som zabudla na vraha svojej najlepšej kamarátky?“ Zbraň držala pri tele. Namierila ju na neho. „To bolo od teba veľmi hlúpe, Richard.“ Odistila ju. Do miestnosti sa vrútila polícia na čele s agentkou Roselovou. „Chvalabohu, že ste prišli v čas. To ona zabila slečnu Serenu a chcela zabiť aj mňa. Margaréta zatkní ju!“ Mladá agentka prešla okolo Efsun a kývla jej. Efsun zalovila vo vrecku a podala jej mikrofón. „Počuli sme všetko, Richard Galiver. Ste zatknutý za vraždu Sereny Balianovej, pravého detektíva Rafaela Santosu a pokus o zavraždenie slečny Efsun Bramanteovej. Máte právo na právniku, no myslím si, že je to zbytočné. Všetko, čo poviete bude na súde použité proti vám, takže radšej šetrite dychom.“ Agentka Roselová spýtala Richarda Galiveriho a predtým ako ho predala agentovi Boskovi a agentovi Gideonovi, ním udrela do steny. Na tvári mala chladné opovrhnutie a nezúčujem v jednom. Na rozdiel od Richarda, ktorý si začal uvedomovať, čo sa udialo a so strachom v očiach sa pozrel na Efsun. Z očí jej sál chlad. „Našila to na mňa! Ja prisahám! To celé bol jej nápad!“ Kričal Richard a metal so sebou zatiaľ, čo ho agenti viedli do cely predbežného zatknutia. Potrebovali ešte spísať zápisnicu a dostať z neho jeho doзнание. Keď v miestnosti ostali len Efsun a agentka Roselová, Efsun si vydýchla. Nohy sa jej roztriasli a zbraň podala agentke Roselovej „Je po všetkom.“ Zviezla sa na zem stále opretá chrbtom o stenu. Triasla sa. Agentka zaistila zbraň a zasunula si ju do puzdra. Zviezla sa na zem vedľa Efsun a chytila ju za ruku. „Ešte raz sa vám chcem poďakovať za tú obeť, ktorú ste podstúpili aby sme chytili vraha. Viem, že obyčajné ďakujem stačiť nebude, no ja vám prisahám, že sa postarám, aby Richard Galiver skončil s najvyšším trestom vo väzení. Už vám neublíži, prisahám.“ Efsun zavrela oči. Prikývla. Pomaly. Znova sa zhlboka nadýchla a vydýchla. „Boli ste naozaj odvážna, keď ste súhlasili s celým plánom. Nevieť si predstaviť aké ťažké to celé muselo byť pre vás. Nepochybne ste zachránili stovky životov jeho budúcich obetí.“ Efsun nechávala privreté oči. „Ďakujem vám, veľmi vám ďakujem.“ Vydrala zo seba Efsun. Po líkach sa jej skotúľali slzy. „Ospravedlníte ma?“ Efsun sa postavila. Agentka sa postavila spolu s ňou. Efsun nečakala na agentkin súhlas. Vybehla z miestnosti a v slzách si to namierila rovno na záchody. Srdce jej bilo divoko. Vbehla do vnútra a zavrela za sebou dvere. Nikto tam nebol. Efsun sa oprela dlaňami o rad umývadiel z čierneho mramoru. Dýchala plytko. Vo vzduchu cítila levanduľový sprej. Telom jej prešla vlna nevoľnosti, ktorú potlačila. Predklonila hlavu. Do umývadla spadli tri slzy. Každá za niekoho iného.

Prvá slza za Serenu. Za Serenu, ktorá sa do všetkého musela miešať a hrať sa na hrdinku, aj keď v skutočnosti bola len obyčajnou hlupaňou. Druhá slza za detektíva Rafaela, ktorý musel zomrieť aby celý plán vyšiel. Posledná tretia slza padla za obetného baránka, ktorý pôjde sedieť za niečo, čo nespáchal. No nikomu to neprekážalo. Každý mal, čo chcel mať. Agentka Roselová mala vraha. Efsun mala slobodu a všetci boli spokojný. Efsun otvorila oči. Vystrela hlavu a slzy si zotrela z líc. Pozrela sa do zrkadla. Pozrela sa na svoje oči červené od plaču. Na tvári jej hral podlý, diabolský úsmev. „Lepšie som to vymyslieť nemohla.“ Zasmiala sa. Podvod. Bol to podvod Novembrovej noci.